12/03/2023

Ευαγγελικό Ανάγνωσμα Κυριακής Β΄ των Νηστειών

/ Ορθόδοξες Προβολές

Κυριακή Β΄ των Νηστειών (Αγίου Γρηγορίου Παλαμά), Ευαγγελικό Ανάγνωσμα: Μκ. β΄ 1-12 (12-03-2023)

Πρωτότυπο Κείμενο

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, εἰσῆλθεν ο Ἰησοῦς εἰς Καπερναοὺμ καὶ ἠκούσθη ὅτι εἰς οἶκόν ἐστι. Καὶ εὐθέως συνήχθησαν πολλοί, ὥστε μηκέτι χωρεῖν μηδὲ τὰ πρὸς τὴν θύραν· καὶ ἐλάλει αὐτοῖς τὸν λόγον. Καὶ ἔρχονται πρὸς αὐτὸν παραλυτικὸν φέροντες, αἰρόμενον ὑπὸ τεσσάρων. Καὶ μὴ δυνάμενοι προσεγγίσαι αὐτῷ διὰ τὸν ὄχλον, ἀπεστέγασαν τὴν στέγην ὅπου ἦν, καὶ ἐξορύξαντες χαλῶσι τὸν κράβαττον, ἐφ᾽ ᾧ ὁ παραλυτικὸς κατέκειτο. Ἰδὼν δὲ ὁ Ἰησοῦς τὴν πίστιν αὐτῶν λέγει τῷ παραλυτικῷ· τέκνον, ἀφέωνταί σοι αἱ ἁμαρτίαι σου. Ἦσαν δέ τινες τῶν γραμματέων ἐκεῖ καθήμενοι καὶ διαλογιζόμενοι ἐν ταῖς καρδίαις αὐτῶν· τί οὗτος οὕτω λαλεῖ βλασφημίας; τίς δύναται ἀφιέναι ἁμαρτίας εἰ μὴ εἷς ὁ Θεός; Καὶ

εὐθέως ἐπιγνοὺς ὁ Ἰησοῦς τῷ πνεύματι αὐτοῦ ὅτι οὕτως αὐτοὶ διαλογίζονται ἐν ἑαυτοῖς, εἶπεν αὐτοῖς· τί ταῦτα διαλογίζεσθε ἐν ταῖς καρδίαις ὑμῶν; Τί ἐστιν εὐκοπώτερον, εἰπεῖν τῷ παραλυτικῷ, ἀφέωνταί σου αἱ ἁμαρτίαι, ἢ εἰπεῖν, ἔγειρε καὶ ἆρον τὸν κράβαττόν σου καὶ περιπάτει; Ἵνα δὲ εἰδῆτε ὅτι ἐξουσίαν ἔχει ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἀφιέναι ἐπὶ τῆς γῆς ἁμαρτίας λέγει τῷ παραλυτικῷ. Σοὶ λέγω, ἔγειρε καὶ ἆρον τὸν κράβαττόν σου καὶ ὕπαγε εἰς τὸν οἶκόν σου. Καὶ ἠγέρθη εὐθέως, καὶ ἄρας τὸν κράβαττον ἐξῆλθεν ἐναντίον πάντων, ὥστε ἐξίστασθαι πάντας καὶ δοξάζειν τὸν Θεὸν λέγοντας ὅτι οὐδέποτε οὕτως εἴδομεν.

Νεοελληνική Απόδοση

Εκείνο τον καιρό, μπήκε ο Ιησούς στην Καπερναούμ και διαδόθηκε ότι βρίσκεται σε κάποιο σπίτι. Αμέσως συγκεντρώθηκαν πολλοί, ώστε δεν υπήρχε χώρος ούτε κι έξω από την πόρτα· και τους κήρυττε το μήνυμά του. Έρχονται τότε μερικοί προς αυτόν, φέρνοντας έναν παράλυτο, που τον βάσταζαν τέσσερα άτομα. Κι επειδή δεν μπορούσαν να τον φέρουν κοντά στον Ιησού εξαιτίας του πλήθους, έβγαλαν τη στέγη πάνω από ’κει που ήταν ο Ιησούς, έκαναν ένα άνοιγμα και κατέβασαν το κρεβάτι, πάνω στο οποίο ήταν ξαπλωμένος ο παράλυτος. Όταν είδε ο Ιησούς την πίστη τους, είπε στον παράλυτο: «Παιδί μου, σου συγχωρούνται οι αμαρτίες». Κάθονταν όμως εκεί μερικοί γραμματείς και συλλογίζονταν μέσα τους: «Μα πώς μιλάει αυτός έτσι, προσβάλλοντας το Θεό; Ποιος μπορεί να συγχωρεί αμαρτίες; Μόνον ένας, ο Θεός». Αμέσως κατάλαβε ο Ιησούς ότι αυτά σκέφτονται και τους λέει: «Γιατί κάνετε αυτές τις σκέψεις στο μυαλό σας; Τι είναι ευκολότερο να πω στον παράλυτο: “σου συγχωρούνται οι αμαρτίες” ή να του πω, “σήκω, πάρε το κρεβάτι σου και περπάτα”; Για να μάθετε λοιπόν ότι ο Υιός του Ανθρώπου έχει την εξουσία να συγχωρεί πάνω στη γη αμαρτίες» –λέει στον παράλυτο: «Σ’ εσένα το λέω, σήκω, πάρε το κρεβάτι σου και πήγαινε στο σπίτι σου». Εκείνος σηκώθηκε αμέσως, πήρε το κρεβάτι του και μπροστά σ’ όλους βγήκε έξω, έτσι που όλοι θαύμαζαν και δόξαζαν το Θεό: «Τέτοια πράγματα», έλεγαν, «ποτέ μέχρι τώρα δεν έχουμε δει!»

Σχολιασμός

Το ευαγγελικό ανάγνωσμα της Β΄ Κυριακής των Νηστειών μας περιγράφει τη θεραπεία του παραλυτικού της Καπερναούμ το οποίο είναι ένα από τα πρώτα θαυμαστά γεγονότα, τα οποία είχε επιτελέσει ο Χριστός, μετά την έναρξη της δημόσιας δράσεώς του, σύμφωνα με τον ευαγγελιστή Μάρκο. Η σκηνή μέσα στην οποία εκτυλίσσεται προκαλεί θαυμασμό, αφού στο σπίτι που ήταν ο Κύριος μαζεύτηκε μεγάλο πλήθος και ήταν αδύνατο να μπει κάποιος άλλος, γέμισε και το σπίτι αλλά και η αυλή. Τότε πήγαν τέσσερις άνθρωποι οι οποίοι μετέφεραν ένα παράλυτο ξαπλωμένο σε ένα κρεβάτι. Λόγω της κοσμοσυρροής δεν μπορούσαν να

πλησιάσουν τον Ιησού και έτσι ανέβηκαν στη στέγη του σπιτιού και αφού τη χάλασαν, κατέβασαν τον παραλυτικό στα πόδια του Ιησού. Βλέποντας αυτή τους την πράξη ο Κύριος λέει στον παραλυτικό ότι συγχωρούνται οι αμαρτίες του. Όπως ήταν φυσικό άρχισαν να σκέφτονται κάποιοι Γραμματείς που ήταν εκεί, ότι ο Ιησούς βλασφημά με αυτή του την πράξη αφού δεν μπορεί κανένας να συγχωρήσει αμαρτίες, πλην του Θεού. Ο Ιησούς Χριστός γνωρίζοντας φυσικά τις σκέψεις τους ρώτησε τι θα ήταν πιο εύκολο να του πει, ότι του συγχωρούνται οι αμαρτίες ή να σηκωθεί να πάρει το κρεβάτι του και να περπατήσει; Για να μάθουν όμως ότι ο Υιός του Ανθρώπου έχει την εξουσία να συγχωρεί αμαρτίες εδώ στη γη, λεει στον παραλυτικό να σηκωθεί να πάρει το κρεβάτι του και να πάει στο σπίτι του, όπως και έγινε και οι υπόλοιποι έμειναν να δοξάζουν το Θεό και να λένε ότι δεν ξαναείδαν τέτοιο πράγμα.

Μέσα από το θαύμα της θεραπείας του παραλύτου αναδεικνύεται η πίστη τόσο του ίδιου, όσο και των ανθρώπων που τον μετέφεραν. Η πίστη τους ήταν αυτή η οποία έκανε τον Κύριο να συγχωρέσει τις αμαρτίες του παραλύτου και μετά να τον θεραπεύσει. Οι άνθρωποι οι οποίοι τον μετέφεραν ήταν πεπεισμένοι ότι μόνο ο Ιησούς θα μπορούσε να τον κάνει να περπατήσει ξανά. Οι ενέργειες που έκαναν για να καταφέρουν να μεταφέρουν τον παράλυτο κοντά στον Κύριο ήταν ριψοκίνδυνες αλλά αυτό δεν τους επηρέασε, κατάφεραν αυτό που ήθελαν που ήταν να πάρουν τον παράλυτο μπροστά στον Ιησού Χριστό για να το δει και να το θεραπεύσει.

Πριν όμως να δώσει την εντολή ο Κύριος στον παράλυτο να σηκωθεί, του λεει ότι συγχωρούνται όλες οι αμαρτίες του. Αυτό ήξερε ο Κύριος ότι θα προκαλούσε αντιδράσεις από την πλευρά των Γραμματέων, που ήταν μαζεμένοι εκεί όπως και έγινε. Οι άνθρωποι κατά την άποψή τους δεν είχαν ούτε το δικαίωμα ούτε την εξουσία να συγχωρούν αμαρτίες. Με την αντίδρασή τους αυτή αφήνουν να πλανάται στον αέρα η ερώτηση περί της ταυτότητας και εξουσίας του Χριστού, ώστε να προβαίνει σε μια τέτοια ενέργεια.

Η αντίδραση του Ιησού ήταν αποστομωτική για την ταυτότητά και την εξουσία Του να συγχωρεί αμαρτίες. Το πρώτο στοιχείο είναι ότι, παρά το γεγονός ότι εκείνοι δεν είχαν εκφράσει μεγαλοφώνως την άποψή τους και την αντίδρασή τους, ο Χριστός γνώριζε τις σκέψεις τους. Αυτό αποδεικνύει ότι είναι ενδεδυμένος με θεϊκή εξουσία, γιατί και αυτό είναι έργο μόνο του Θεού. Επιπρόσθετα, εφ’ όσον εκείνοι νόμιζαν ότι η θεραπεία της χρόνιας παραλυσίας είναι πολύ πιο δύσκολη από την άφεση αμαρτιών, ο Χριστός πραγματοποιεί και αυτό, θεραπεύει θαυματουργικά τον παράλυτο από τη χρόνια ασθένειά του. Η ενέργειά του αυτή αποδεικνύει επίσης τη θεϊκή εξουσία του Χριστού, γιατί και αυτό είναι έργο του Θεού. Εφ΄ όσον, λοιπόν, ο Χριστός έχει την εξουσία να γνωρίζει τις σκέψεις των

ανθρώπων και να θεραπεύει και τους ασθενείς με τρόπο θαυματουργικό, έχει άρα και την εξουσία να συγχωρεί αμαρτίες. Αυτή είναι άλλωστε και η αιτία της εκπλήξεως του πλήθους από τη θεϊκή εξουσία του Χριστού να διδάσκει και να θαυματουργεί.

Επίσης με την ενέργεια αυτή του Ιησού, πρώτα δηλαδή να συγχωρέσει τις αμαρτίες του παραλύτου και μετά να το θεραπεύσει από τη σωματική ασθένεια βλέπουμε την ενότητα που υπάρχει στη δημιουργία του φυσικού και του πνευματικού κόσμου. Όλα αντιμετωπίζονται στην ολότητά τους. Για την Εκκλησία ο άνθρωπος πρέπει να αντιμετωπίζεται ως ενότητα, ο όλος άνθρωπος σώζεται και πορεύεται προς το Θεό όχι μόνο ο πνευματικός μας κόσμος. Ο αγώνας πρέπει να είναι πνευματικός αλλά και σωματικός.

Το θαύμα λοιπόν της θεραπείας του παραλύτου βεβαιώνει ότι η εξουσία του Χριστού επεκτείνεται, πρώτον, στη διδασκαλία του λόγου του Θεού, δεύτερον, στην άφεση των αμαρτιών και τρίτον, στην επιτέλεση των θαυματουργικών ιάσεων. Ο Χριστός συνεχίζει να ζει μέσα στην Εκκλησία και με την ίδια εξουσία διδάσκει, θαυματουργεί και συγχωρεί τις αμαρτίες.